

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **D. M. V.** , v řízení zastoupen Mgr.Z. J., LL.M., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2009, čj: **MV-82638-9/OAM-2008**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1.9.2009, čj: MV-82638-9/OAM-2008 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Správní orgán Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodl dne 17.2.2009, čj: CPR-10481-2/ČJ-2008-9CPR-T262 o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce. Poukázal na to, že dne 8.1.2008 bylo žalobci Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Odborem specializovaných činností, Oddělení pátrání uloženo správní vyhoštění pod čj: CPUL-245-/ČJ-2008-4003-SV s dobou platnosti na 3 roky.

Žalobce namítá, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro použití ustanovení § 122 odst. 5 písm. b) zákona č. 326/1995 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců), když nesouhlasí s výkladem pojmu „svěření do náhradní výchovy“ pokud správní orgán uvedl, že v případě

předběžného opatření podle § 76 a) občanského soudního řádu nejde o rozhodnutí příslušného orgánu o svěřeni do náhradní výchovy ve smyslu § 87 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Žalobce byl jako nezletilý cizinec bez doprovodu umístěn do Zařízení pro děti – cizince na základě rozhodnutí soudu o nařízení předběžného opatření dle ustanovení § 76a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.). Žalobci v okamžiku nařízení předběžného opatření zbývalo do dosažení zletilosti necelých 5 měsíců a soud v jeho případě ústavní výchovu nařídil nestihl. To ale dle žalobce nic nemění na skutečnosti, že byl svěřen rozhodnutím soudu do náhradní výchovy, resp. do péče Zařízení pro děti – cizince. Na žalobce se po dobu, kdy byl umístěn do Zařízení pro děti – cizince, vztahoval režim zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní a ochranné výchovy. Šlo tedy skutečně o výkon náhradní výchovy, neboť za výchovu v tomto období zodpovíдало školské zařízení – Zařízení pro děti – cizince, jehož činnost je upravena v zákoně č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní a ochranné výchovy a nebyla vykonávána péče rodičů jakožto zákonných zástupců. Ustanovení § 87 zákona o pobytu cizinců nedefinuje pojem „náhradní výchova“, v tomto směru odkazuje na zákon č. 94/1963 Sb., o rodině. V důvodové zprávě k návrhu zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců je pouze uvedeno, že ustanovení § 87 „vytváří možnost trvalého pobytu ze zákona tzv. nalezeným cizincům“. Ani zákon o rodině nezná termín „náhradní výchova“. Zákon o rodině používá termín „výchovná opatření“. § 42 zákona o rodině uvádí, že jde o opatření, kterými se omezuje rodičovská zodpovědnost a tato opatření může učinit pouze soud. Zákon dále v hlavě druhé hovoří o těchto opatřeních: svěřeni dítěte do výchovy jiné fyzické osoby (§ 45), pěstounská péče (§ 45a), nařízení ústavní výchovy nebo svěřeni do péče zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc (§ 46). Všechna tato výchovná opatření je možné dle žalobce označit termínem náhradní výchova, neboť rodičovská zodpovědnost rodičů dítěte je ve všech uvedených případech omezena a dítě se nenachází v péči svých rodičů.

Žalobce nezpochybňuje, že v případě předběžného opatření jde o opatření dočasné, avšak i přesto jde o svěřeni dítěte do náhradní péče. Z § 1 odst. 2 zákona č. 109/2002 Sb. o výkonu ústavní a ochranné výchovy vyplývá, že „účelem zařízení (školského zařízení pro výkon ústavní nebo ochranné výchovy) je zajišťovat nezletilé osobě, a to zpravidla ve věku od 3 do 18 let, případně zletilé osobě do 19 let na základě rozhodnutí soudu o ústavní výchově nebo ochranné výchově nebo o předběžném opatření náhradní výchovnou péči v zájmu jeho zdravého vývoje, řádné výchovy a vzdělávání“. Z toho vyplývá, že náhradní výchova (dle zákona náhradní výchovná péče) je vykonávána rovněž na základě rozhodnutí soudu o předběžném opatření a nikoli pouze na základě rozhodnutí soudu o ústavní nebo ochranné výchově. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť se s citovanou námitkou uvedenou v odvolání nijak nezabýval.

Žalobce poukázal na to, že shora uvedeným výkladem správního orgánu ve smyslu § 87 zákona o pobytu cizinců dochází k diskriminaci části nezletilých cizinců, kteří se nacházejí na území ČR bez doprovodu svých rodičů a jsou svěřeni do péče školského zařízení pro výkon ústavní výchovy pouze na základě usnesení o předběžném opatření. Zde by jim následně měla být nařízena ústavní výchova. Většina nezletilých přichází do zařízení ve věku 16 – 18 let a části z nich je ústavní výchova nařízena včas, tedy před dosažením zletilosti, části z nich nikoli. Ministerstvo vnitra a cizinecká policie vážou na rozhodnutí o ústavní výchově další řešení pobytu „nezletilých bez doprovodu“ po dosažení 18 let, dochází k diskriminaci nezletilých, kterým se nestihne ústavní výchova do dosažení zletilosti nařídít, ať už z jakýchkoli důvodů. Tato skupina je zbavena možnosti upravit si svůj pobytový status po dosažení zletilosti, ocitá se v nevýhodném postavení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě popřel oprávněnost podané žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se výkladem ustanovení zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, neboť žalobce v podané žalobě uvedl shodné argumenty jako v odvolání. Předběžné rozhodnutí soudu dle § 76a o.s.ř. není vzhledem ke své povaze rozhodnutím ve věci svěřením do náhradní výchovy ve smyslu § 87 zákona o pobytu cizinců. Jeho smyslem je okamžité a časově omezené řešení neodkladné situace před samotným zahájením řízení ve věci svěřením do náhradní výchovy, a to bez determinace výsledku samotného řízení, předběžné opatření nenahrazuje rozhodnutí soudu ve věci. Žalobce nebyl svěřen rozhodnutím soudu do náhradní výchovy ve smyslu § 87 zákona o pobytu cizinců. Předběžné opatření soudu vzhledem ke své dočasné povaze a omezené platnosti (1 měsíc) nemůže vyvolat důsledky stanovené v § 87 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců a pobyt cizince na území ČR se tak řídí ustanovením § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

K odkazu na ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 109/2002 Sb. o výkonu ústavní a ochranné výchovy, na které žalobce opětně upozorňuje, uvedl žalovaný, že toto ustanovení toliko definuje účel určitého zařízení a vymezuje okruh osob, kterým poskytuje své služby. Žalovaný nezpochybňuje, že skupina nezletilých, v jejichž případě bylo vydáno předběžné opatření spadá do režimu zákona o výkonu ústavní a ochranné výchovy. I tento zákon výslovně rozlišuje mezi rozhodnutím soudu o ústavní výchově nebo ochranné výchově a naproti tomu rozhodnutím soudu o předběžném opatření a nepodřazuje rozhodnutí soudu o předběžném opatření pod pojem rozhodnutí o ústavní výchově nebo ochranné výchově. Nezletilým osobám umístěným v zařízení na základě předběžného opatření pak pro své účely stanoví shodný režim. Zákon o pobytu cizinců však obdobné ustanovení ohledně předběžného opatření podle § 76a o.s.ř. neobsahuje.

Soud vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda souhlasí s tím, aby rozhodl bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že žalovaný se zamýšleným postupem soudu souhlasil a žalobce se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil, postupoval soud v souladu s ustanovením § 51 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, Odboru specializovaných činností, Oddělení pátrání Ústí nad Labem ze dne 8.1.2008 pod čj: CPÚL-245-/ČJ-2008-4003-SV bylo panu D. M. V. uloženo dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR byla stanovena na 3 roky. Následné odvolání bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21.2.2008 zamítnuto.

Dne 21.7.2008 podal cizinec žádost o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 odst. 5 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Dne 22.7.2008 bylo cizinci oznámeno zahájení správního řízení, k tomuto oznámení se cizinec vyjádřil a sdělil, že byl svěřen do náhradní výchovy, jak vyžaduje předmětné ustanovení zákona o pobytu cizinců. Z důvodu dosažení zletilosti nedošlo k pravomocnému ukončení řízení, spíše z důvodu, že Okresní soud v Ústí nad Labem nerozhodl o nařízení ústavní výchovy včas. Předběžné opatření, kterým byl svěřen do náhradní výchovy je dostačující ke splnění podmínek uvedených v § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Okresní soud v Ústí nad Labem

dne 9.1.2008 pod čj: 17 Nc 5 02/2008 rozhodl o nařízení předběžného opatření, které bylo opakovaně prodlouženo usnesením téhož soudu, a to usnesením ze dne 1.2.2008 do 9.3.2008, usnesením ze dne 6.3.2008 do 9.4.2008, usnesením ze dne 7.4.2008 do 9.5.2008 a usnesením ze dne 5.5.2008 do 9.6.2008. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že žadatel byl do náhradní výchovy opakovaně svěřen pouze předběžným opatřením, které bylo časově omezeno a skončilo 9.6.2008. V případě, že by cizinec splňoval podmínky, za nichž by mohlo být rozhodnuto o jeho svěření do náhradní výchovy, a nikoli pouze předběžným dočasným opatřením, jak tomu bylo v tomto případě, byl by soudem svěřen do jednoho z možných druhů náhradní výchovy. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, je správní orgán názoru, že žadatel nesplňuje zákonem stanovenou podmínku k vyhovění žádosti.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal cizinec odvolání, o kterém rozhodlo Ministerstvo vnitra ČR dne 1.12.2008, rozhodnutím čj: MV-82638-6/OAM-2008 tak, že odvolání vyhověl a prvostupňové rozhodnutí zrušil, když dospěl k závěru, že předběžné opatření soudu vydané dne § 76a zákona č. 99/1963 Sb. o.s.ř. nelze považovat za svěření do náhradní výchovy tak, jak je vyžadováno v § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Předběžné opatření má umožnit poskytnutí pomoci dítěti, ale jeho smyslem je pouze zatímní úprava poměru účastníků, nikoli s konečnou platností. Je to opatření dočasné, jehož trvání je omezeno a které také může být zrušeno, přičemž s předběžným opatřením není prejudikován konečný výsledek ve věci samé. Na vydání předběžného opatření by měla bezprostředně navazovat činnost soudu směřující k zahájení řízení o výchově nezletilých dětí. V případě žalobce platnost posledního předběžného opatření skončila k 9.6.2008, žádost o nové rozhodnutí ve věci zrušení platnosti rozhodnutí bylo ŘSCP doručeno 17.7.2008, to znamená, že do doby dosažení 18 let nebyl cizinec svěřen rozhodnutím soudu do náhradní výchovy, jak to vyžaduje cizinecký zákon, neboť řízení o umístění do náhradní výchovy bylo zastaveno kvůli dosažení věku 18 let odvolatelem. Zákonem stanovenou podmínku svěření cizince do náhradní výchovy nelze považovat za splněnou tím, že by funkci rozhodnutí o svěření do náhradní péče plnilo předběžné opatření vydané na základě § 76a o.s.ř. Při použití takového výkladu by správní orgán touto úvahou nahrazoval rozhodnutí soudu, což není možné. Ustanovení § 122 odst. 5 písm. b) je speciální úpravou, která je aplikovatelná na cizince, jejichž pobyt byl do dosažení zletilosti řešen dle § 87 zákona o pobytu cizinců. Odvolatel ustanovení § 87, resp. zde definované podmínky nesplnil a na území pobýval po dobu předběžných opatření soudu na výjezdní příkazy. Postup cizinecké policie nebyl v dané věci správný, neboť na cizince nelze aplikovat ustanovení § 87 cizineckého zákona, a proto měl být jeho pobyt po dobu předběžného opatření soudu řešen za použití § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V žadatelově případě nejsou splněny podmínky § 122 odst. 5 písm. b), protože toto speciální ustanovení nelze na odvolatelův případ stáhnout a žadatel rovněž nesplňuje ani podmínky ustanovení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra vytklo správnímu orgánu, že výklad týkající se trvání svěření do péče v době, kdy se žadatel domáhá zrušení platnosti rozhodnutí správního vyhoštění, nemá oporu v zákoně. Ustanovení § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec dosáhl věku 18 let v okamžiku, kdy žádá o vydání nového rozhodnutí, kterým se ruší platnost správního vyhoštění. Před dosažením zletilosti není dle zákona možné žádat dle tohoto ustanovení o zrušení platnosti rozhodnutí. Naopak svěření dítěte do náhradní výchovy soudem je možné pouze do okamžiku, než cizinec dosáhne 18 let. Ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy však umožňuje, že náhradní výchovná péče může být realizována i po nabytí zletilosti, a to do 19 let. K porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu konstatoval žalovaný, že vyhovění žádosti shora uvedeného cizince o vydání nového rozhodnutí by správní akt byl v rozporu s uvedeným ustanovením zákona o

pobytu cizinců. Navíc nesouhlasil s argumentací cizince, že rozhodnutí, o něž opírá svůj názor, se skutkově shodují. V uvedených případech z toho cizinci, kteří byli do péče ústavu svěřeni v obou případech po dobu dvou let a rovněž jejich nedovolený pobyt na území ČR, za kterým bylo uloženo správní vyhoštění, byl podstatně kratší než u odvolatele. I důvody udělení správního vyhoštění byly jiné.

Dne 17.2.2009 rozhodl správní orgán Policie ČR, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie usnesením č.j. CPR-10481-2/ČJ-2008-9CPR-V262 o zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí. Správní orgán po zkonstatování dosavadního průběhu řízení o žádosti žalobce dospěl k závěru, že předběžné opatření nelze považovat za svěření do náhradní výchovy a konstatoval, že nebyla splněna zákonná podmínka svěření cizince, který dosáhl věku 18 let, do náhradní výchovy. Dále konstatoval, že právo na zrušení platnosti rozhodnutí o správním rozhodnutí neexistuje. Splnění podmínek uvedených v ustanovení § 122 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nezbytným předpokladem pro rozhodování správního orgánu o zrušení platnosti rozhodnutí o správním rozhodnutí, ale ani při jejich splnění žadateli nevzniká právo na vydání takového rozhodnutí.

K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým usnesení o zastavení řízení potvrdil. Konstatoval, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo dne 8.1.2008 s dobou platnosti na tři roky a že zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 122 odst. 5 o pobytu cizinců je výjimečným institutem, ve kterém zákonodárce připouští možnost zmírnění uloženého opatření – správního vyhoštění, a to v zákonem vyjmenovaných případech, přičemž nechává na uvážení správního orgánu, zda tuto možnost za splnění zákonných podmínek využije. Žalovaný setrval na svém závěru, že základním účelem předběžných opatření je zatímní úprava poměrů účastníků, ale nemůže suplovat funkci meritorního rozhodnutí a nelze jej chápat jako předestření výsledku ve věci samé. Poukázal na to, že ustanovení § 87 zákona o pobytu cizinců hovoří o svěření do náhradní výchovy rozhodnutím příslušného orgánu a tímto rozhodnutím má na mysli jednu z forem rozhodnutí soudu ve věcech péče o nezletilé podle občanského soudního řádu. Před vydáním předběžného opatření soud účastníky nevyslýchá a neprovádí dokazování, o návrhu rozhoduje předseda senátu do 24 hodin od podání návrhu i bez slyšení účastníků. Po vydání předběžného opatření by mělo být v souladu s ustanovením § 76 odst. 3 o.s.ř. zahájeno řízení ve věci samé a to i bez návrhu. Během tohoto nesporného řízení mohou účastníci činit všechny úkony, které jim zákon umožňuje a je tak více zajištěna ochrana jejich procesních práv, než je tomu při vydávání předběžných opatření. U předběžných opatření jde o rozhodnutí, které nezasahuje konečným způsobem do práv a povinností účastníků, proto je žalovaný přesvědčen o tom, že nejde o rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu ustanovení § 87 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Mezi účastníky je sporná otázka, zda v případě svěření nezletilého cizince do náhradní výchovy usnesením o předběžném opatření dle § 76a zákona o rodině nastávají z hlediska ustanovení § 122 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců stejné účinky jako v případě svěření cizince do náhradní výchovy rozsudkem soudu. Tedy zda mají obě tyto formy rozhodnutí z hlediska uvedeného ustanovení shodné účinky.

Podle § 122 odst. 5 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném v době rozhodování správního orgánu (dále jen „ zákon o pobytu cizinců“) může policie na žádost cizince vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže se jedná o cizince svěřeného do náhradní výchovy (§ 87), který dosáhl věku 18 let a podle vyjádření orgánu sociálně-právní ochrany dětí tento cizinec projevuje snahu o integraci na území.

Podle § 87 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec mladší 18 let svěřený do náhradní výchovy rozhodnutím příslušného orgánu oprávněn trvale pobývat na území, je-li alespoň jedna fyzická osoba, již je cizinec svěřen, přihlášena k trvalému pobytu na území nebo se na území nachází ústav, ve kterém je cizinec umístěn.

Z citovaného ustanovení § 87 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že oprávnění trvale pobývat na území mají, za splnění zde uvedených podmínek, všichni cizinci mladší 18 let, kteří jsou svěřeni do náhradní výchovy rozhodnutím příslušného orgánu. Takovým orgánem je soud, který je příslušný dle zákona o rodině o svěření nezletilého do náhradní výchovné péče rozhodnout. Zákon o pobytu cizinců ale neupravuje formu rozhodnutí, kterým má být o svěření nezletilého cizince do náhradní výchovy rozhodnuto, aby nastaly předpokládané účinky.

Z ustanovení § 167 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen s.ř.s.) vyplývá, že soud rozhoduje v občanském soudním řízení formou usnesení, nestanoví-li zákon jinak. Dle § 152 odst. 1 o.s.ř. rozhoduje rozsudkem soud o věci samé. Zákon stanoví, kdy soud rozhoduje ve věci samé usnesením. Z toho vyplývá, že rozsudek i usnesení jsou rovnocenné formy rozhodnutí.

Podle § 76a odst. 1 o.s.ř. ocitlo-li se nezletilé dítě bez jakékoliv péče nebo jsou-li jeho život nebo příznivý vývoj vážně ohroženy nebo narušeny, předseda senátu předběžným opatřením nařídí, aby bylo na nezbytně nutnou dobu umístěno ve vhodném prostředí, které v usnesení označí. Z toho vyplývá, že o předběžném opatření rozhoduje soud usnesením, které je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 87 zákona o pobytu cizinců, neboť, jak soud již shora uvedl, toto ustanovení hovoří pouze o rozhodnutí a nijak nerozlišuje, zda mělo být pro naplnění účinků tohoto ustanovení rozhodnuto rozsudkem, jako v případě nařízení ústavní či ochranné výchovy, nebo usnesením, kterým se nařizuje předběžné opatření dle ustanovení § 76a o.s.ř. Proto soud dospěl k závěru, že na žadatele o vydání nového rozhodnutí, kterým policie může zrušit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, který byl do náhradní výchovy svěřen předběžným opatřením dle § 76a o.s.ř., je nutno hledět jako na cizince, který byl svěřen do náhradní výchovy rozhodnutím ve smyslu § 87 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud si je vědom toho, že rozhodnutí o předběžném opatření je pouze dočasné povahy, kterým se nerozhoduje o meritu věci, avšak na druhou stranu je nutno zohlednit, že pokud je cizinec svěřen rozhodnutím, a to ať usnesením o nařízení předběžného opatření nebo rozsudkem o nařízení náhradní výchovné péče, do Zařízení pro děti – cizince, vztahuje se na něj bez rozdílu režim zákona č. 109/2002 Sb. o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů (dále jen zákon o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy). Nelze dle soudu také přičítat k tíži cizince žadajícího o odstranění tvrdosti správního vyhoštění skutečnost, že soud s ohledem na obtížnost řízení

s mezinárodním prvkem nestihl rozhodnout o nařízení ústavní výchovy do zletilosti žalobce, když byl nucen opakovaně rozhodovat o prodloužení předběžného opatření nařízeného dle § 76a.

Protože Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou, postupoval podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podle odstavce 4 téhož právního ustanovení vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Žalobce byl ale v řízení od zaplacení soudních poplatků osvobozen, žádné náklady spojené s řízením mu nevznikly, a proto soud rozhodl, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2012

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

